

kræves ved Statsbanerne, og det kræves ogsaa ved de lolland-salteske Baner ifølge selve Loven om disse, men saavidt jeg veed, kræves det ikke ved de sjællandske Baner. Med Hensyn til de 5 sidste paa Lovforslaget nævnte Personer er det jo bekendt, at Grunden til, at den første ikke behøver at godtgjøre at være løst fra sit undersaatlige Forhold, er den, at han er Engelskmand, og at med Hensyn til en saadan særlige Forhold finde Sted. For de 4 Sidstes Vedkommende er Grunden den, at det ikke har været dem muligt i Løbet af et Aar efter den paagjældende Lovs Ikrafttræden at erhverve det nødvendige Løsningsdokument, og Spørgsmaalet er da, om de ogsaa have tilstrækkelig Undskyldning i saa Henseende. Saavidt jeg har kunnet se ved at undersøge Dokumenterne, tror jeg, at det er Tilfældet; og jeg omtaler dette ogsaa kun for at vise, hvor rigtigt det vistnok var, naar det forrige Udvalg gjorde en Hensigtstilling, som ogsaa blev tagen til Følge, idet man ønskede, at Udenrigsministeriet skulde være de Vedkommende behjælpeligt med at faae et saadant Løsningsdokument fra deres forrige Fædreland. Om den første af de her nævnte Personer hedder det, at han henvendte sig til en Slægting i sit Hjem, Lybskland; men vedkommende Slægting kunde ikke gjøre Noget for ham. Om den anden hedder det, at han ventede paa, at hans Søn, der var Bagersvend, paa sin Rejse skulde komme til Berlin og da tage sig af Sagen. Den tredje skrev til Præsten i sin Fødeby i Sverrig, og da det ikke hjalp, til Landskapsbødingen over Malmøhuslehn: Den fjerde skrev til Rancelliet i Malmø, ventede næsten i et helt Aar paa Svar, og da han havde opgivet at faae Svar, henvendte han sig til den svensk-norske Konsul i Alsborg og endelig til Generalkonsulatet i Stockholm; der blev da forlangt flere Oplysninger og endelig Penge til det stemplede Papir, inden Sagen kunde komme i Orden. Det Landstingsudvalg, der har været nefat i denne Samling, har spøst et nyt Punkt til den Hensigtstilling, der kom fra det sidste Folkethingsudvalg, nemlig at det kunde være ønskeligt, at de, hvem Indfødsret meddeles, blive underrettede om, at de igjennem deres Fjædelands diplomatiske Repræsentanter ved vort Hof kunne søge at faae Løsningsdokument. Jeg anser det for at være godt, at ogsaa den Wei faaar Vedkommende aaben; men da det har viist sig — hvad jeg nys bemærkede — at det dog ikke altid er saa let, tror jeg, man fremdeles skal holde paa og være glad ved, at Udenrigsministeriet har tilbudt sin Bistand ved denne Leilighed. Det er jo heller ikke Alle, hvis Fjædeland har diplomatiske Repræsentanter ved vort Hof. — Jeg ønsker endnu at fremdrage et Par Bemærkninger, som ere faldne ved denne Sags Forhandling i det andet Thing. Som bekendt gjorde det forrige Folkethingsudvalg den Hensigtstilling til den meget ærede Indenrigsminister, om det ikke vilde være ønskeligt at

underkaste vor Indfødsretslovgivning et samlet Gjenmænsyn. I den Anledning udtaltes der af Ordspøreren for Landstingsudvalget iaar, at han ikke tror, der vil være nogen Grund til at ønske faste, bestemte Regler, idet det ofte kan være i Statens Interesse at kunne ansætte en Udlænding, der endnu ikke har opnaaet Indfødsret, og senere udtaler han ligefrem, at det kunde være ønskeligt at beholde den Praxis, vi have med Hensyn til at ansætte Udlændinge i en Bestilling eller et Statsembede. Dette Sidste har forundret mig en Del; thi det strider jo ligefrem mod Grundloven at ansætte Noget som Embedsmænd, naar han ikke har Indfødsret, og saavidt jeg veed, er det heller ikke stet uden ved Nagtsomhed. For saa vidt der tænkes paa, at f. Ex. en nu afdød Professor ved Universitetet blev ansat i dette Embede, spænd han havde faaet Indfødsret, vil jeg gjøre opmærksom paa, at han kun blev konstitueret, og at Indfødsret uophødelig blev søgt for ham. Jeg fremhæver dette til yderligere Støtte for den Hensigtstilling, der blev gjort ifjor med Hensyn til, at det vilde være ønskeligt at underkaste vor Indfødsretslovgivning et samlet Gjenmænsyn. Der er vistnok mange Tilfælde, hvor de gjældende Bestemmelser ere vel strænge, og hvor man derfor kunde ønske, at det blev noget mindre vanskeligt for de paagjældende Personer at opnaa fast Ansættelse, og paa den anden Side er der vel ogsaa Punkter, hvor man kunde ønske at skjærpe Bestemmelserne f. Ex. ved Ansættelser under Krigsmagten. Jeg maa desværre befende, at den høitærede Indenrigsminister ikke stillede sig videre imødekommende ligeoverfor den fremsatte Tank. Han bemærkede, at det var et Emne af overordentlig stor Udstrækning, som vilde kræve betydelige Forarbejder, og jeg tør derfor vel ikke haabe, at den høitærede Minister nu kan meddele, at der er begyndt paa nogle Forarbejder i saa Henseende. Derimod glædede det mig overordentlig, at de Bemærkninger, der faldt fra den høitærede Justitsminister, der ogsaa var tilstede ifjor ved denne Sags Forhandling, vare langt mere imødekommende, idet han nemlig indrømmede, at der ofte fremkom Konflikter med Ulandet, navnlig med Lybskland, fordi der gjælder andre Regler, og der gjælder mulig i det Hele taget udenfor Danmark andre Regler, navnlig med Hensyn til Vernepligt, som hos os er afhængig af Opholdsstedet, hvorimod den andetsheds snarere kan siges i det Hele at følge Nationaliteten. Desuden oplyste den høitærede Justitsminister, at der ogsaa i andre Henseender kunde være Tvivl, som kunde ønskes løste, og navnlig nævnte han et meget vigtigt Spørgsmaal, som man ikke for Diebliffet er paa det Nene med, nemlig hvorvidt en udenlandsk Kvinde faar danst Indfødsret ved at gifte sig med en Danst. Jeg tror derfor, at man ikke bør opgive at faae det Ønske opfyldt, at Indfødsretslovgivningen bliver underkastet et samlet Gjenmænsyn, og det er nær-